

«..και διαχωρίζειν ανά μέσον τον φωτός και ανά μέσον του σκότους» (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

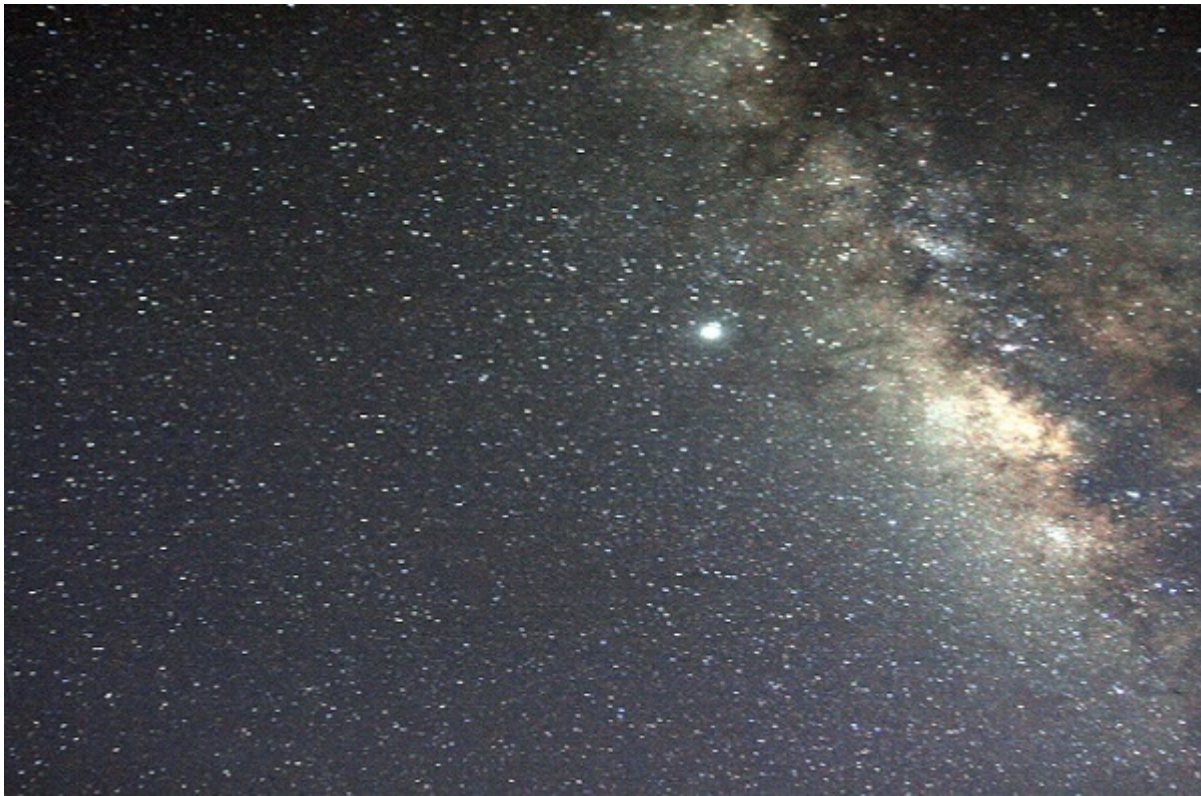
/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=174501>]

Δηλαδή αν ακόμη αναφέρεις τον άμμο της παραλίας, τα φύλλα του πλήθους των φυτών, τις τρίχες της κεφαλής μας «πάντα εκφέρει κατ' αριθμόν τον κόσμον αυτόν» (Ησ.μ',26) «και τους αστέρας. Και έθετο αυτούς ο Θεός εν τω στερεώματι του ουρανού ώστε φαίνειν επί της γης και άρχειν της ημέρας και της νυκτός και διαχωρίζειν ανά μέσον τον φωτός και ανά μέσον του σκότους»(Γεν, α', 16-18). Διότι, όπως κάποιος πανευτυχής βασιλιάς, που δίνει την ευτυχία, ο οποίος ξεπερνά σε σοφία τους σοφούς, αφού οικοδόμησε πελώρια και κομψά ανάκτορα και τα φωτίσε πλήρως από ψηλά με λύχνους και λαμπαδηφορίες, ώστε να φωτίζονται καλά αυτοί, που περιφέρονται σ' αυτά, και να μην προσκρούουν στο σκοτάδι της αβλεψίας. έτσι κι ο θαυμάσιος, πάνσοφος και πανευτυχής βασιλιάς μας, αφού οικοδόμησε τον παγκόσμιο αυτόν οίκο, που περιλαμβάνει τους κατοίκους του αέρα, της ξηράς και του ύδατος, σαν ανάκτορο, με άπειρη σοφία, δεν αρκείται να

τον φωτίζει μόνο με το φώς της ημέρας, το οποίο έφερε στην ύπαρξη, λέγοντας, «γενηθήτω φως και εγένετο φως» (Γεν. α', 3).

Και πέρασαν τρία ημερονύκτια χωρίς τον ήλιο, το φεγγάρι και τ' αστέρια. Αλλά, επειδή ευδόκησε ακόμη να κάμει λαμπρό τον οίκο αυτό με περισσότερο φως, με τα πλήθη των αστεριών διασκορπίζει το σκότος της αυγής, ώστε εμείς οι δούλοι του που βαδίζουμε στο παγκόσμιό του κατάλυμα, επειδή φωτιζόμαστε, να μην κτυπούμε και να μην ψηλαφούμε, σαν τυφλοί, αλλά, έχοντας τον ουράνιο φωτισμό, σαν κάποιο, που προηγείται, κρατώντας φως, αισθητά και διανοητικά να περπατούμε ασφαλισμένοι και να κατευθυνόμαστε χωρίς εμπόδια προς τον Κτίστη και Κύριο «ότι καλόν. Και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί, ημέρα Τετάρτη· (Γεν, 19). Αν λοιπόν, κι εμείς τη νυκτερινή αβλεψία των παθών μετατρέψουμε σε πρωί ημέρας αρετών, θα πει και για μας ο Κτίστης, «ότι καλόν». Και συνεχίζοντας πάλι θα πει, «γενηθήτωσαν φωστήρες» νοητοί που φωτίζουν τη γνώση στο στερέωμα του ουρανού «εις φαύσιν» πάνω στη Γή της καρδιάς τους «του διαχωρίζειν ανά μέσον πράξεων φωτεινών και φαύλων», για να είναι «εις σημεία» φανερά και χρήσιμα «εις καιρούς και ημέρας και ενιαυτούς... εις φαύσιν επί της γης» (Γεν.α', 14- 15) της σάρκας, για να διαχωρίζουν μέρα και νύκτα και τα έργα του φωτός από τις σκοτεινές πράξεις, διότι ο αυτοκράτορας των παθών νους πρόσφερε την κληρονομιά της ψυχής στον Κτίστη, για να λέμε ο καθένας από μας προς το νου μας: Μη δώσεις σ' άλλο πάθος τη δόξα της βασιλείας σου και τα συμφέροντά σου στον εχθρό. Αν δε σε κάποια περίπτωση πρόφτασες κι έδωσες αυτή σου τη δόξα,

γρήγορα «επίστρεψον πάλιν και επιλαβού αυτής και διόδευσον προς την λάμπιν κατέναντι του φωτός αυτής» (Βαρούχ δ', 2), προστάζει ο Θεός όλους μας μέσω του Ιερεμία, ώστε από τη μια μέρα στην άλλη, προσλαμβάνοντας φως διά του φωτός, να οδηγηθούμε προς το ανέσπερο φως, ώστε αυτός, που δημιούργησε το φως και τα αστέρια, αφού μας φωτίσει με το έλεός του, να μας αναδείξει ξανά μετόχους του φωτός του, διότι σ' αυτόν, ως δημιουργό και βασιλιά και Θεό, πρέπει κάθε δόξα, τιμή και προσκύνηση, δηλαδή τον Πατέρα και τον Υιό και το Άγιο Πνεύμα, πάντοτε και τώρα και παντοτινά και στους απέραντους αιώνες. Αμήν.

Απόδοση: ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ Θεολόγος, Εκπαιδευτικός